

I. NAUCZANIE OJCA ŚWIĘTEGO

1. *Niech nasze drogi będą drogami Jezusa*

Homilia papieża Benedykta XVI wygłoszona w uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa – 26 maja 2005 r.

W uroczystość Bożego Ciała Kościół przeżywa na nowo tajemnicę Wielkiego Czwartku w świetle Zmartwychwstania. Także Wielki Czwartek ma swoją procesję eucharystyczną, którą Kościół przypomina wyjście Jezusa z Wieczernika na Górę Oliwną. W Izraelu świętowano noc Paschy w domu, w gronie rodziny: była to pamiątka pierwszej Paschy w Egipcie – pamiątka nocy, podczas której krew baranka paschalnego, którą skropiono odrzwia i progi domów, chroniła przed zagładą. Tej nocy Jezus wychodzi na zewnątrz i oddaje się w ręce zdrajcy, w ręce zabójcy, i właśnie w ten sposób zwycięża noc, zwycięża mroki zła. Tylko w ten sposób dar Eucharystii, ustanowionej w Wieczerniku, staje się pełny; Jezus prawdziwie daje swoje ciało i swoją krew. Przekraczając próg śmierci, staje się żywym Chlebem, prawdziwą manną, niewyczerpanym pokarmem na wszystkie wieki. Ciało staje się Chlebem życia.

Chrystus idzie z nami

W procesji wielkoczwartkowej Kościół idzie z Jezusem na Górę Oliwną: rozdolony Kościół gorąco pragnie czuć z Jezusem, nie chce zostawiać Go samego w noc, która zapadła nad światem, w tę noc zdrady, noc powszechnej obojętności. W uroczystość Bożego Ciała kontynuujemy tę procesję, ale już w klimacie radości zmartwychwstania. Chrystus zmartwychwstał i idzie przed nami. Opisy zmartwychwstania mają pewien wspólny, istotny rys; aniołowie mówią: Pan «udaje się przed wami do Galilei. Tam Go ujrzycie (Mt 28, 7). Rozważając te słowa głębiej, możemy powiedzieć, że Jezus «udaje się przed nami w dwóch kierunkach. Pierwszym – jak już powiedzieliśmy – jest Galilea. W Izraelu Galilea była uważana za bramę wiodącą do świata pogan. Istotnie, właśnie w Galilei, na szczycie góry, uczniowie widzą Jezusa, swojego Pana, który mówi mi: «Idźcie i nauczajcie wszystkie narody» (Mt 28, 19). Drugi kierunek, w którym Zmartwychwstały udaje się przed nami, wskazują zawarte w Ewangelii św. Jana słowa Jezusa do Magdaleny: «Nie zatrzymuj Mnie, jeszcze bowiem nie wstąpiłem do Ojca» (J 20, 17). Jezus «udaje się» przed nami do Ojca, wstępuje na wyżyny Boga i wzywa nas, byśmy szli w Jego ślady. Te dwa kierunki, w jakich podąża Zmartwychwstały, nie są przeciwne, ale łącznie wskazują drogę naśladowania Chrystusa. Prawdziwy cel naszej wędrówki to komunია z Bogiem – sam Bóg jest domem, w którym jest mieszkań wiele (por. J 14, 2 n.). Jednak aby dojść do tego domu, musimy iść «do Galilei» drogami świata, niosąc Ewangelię wszystkim narodom, niosąc dar Jego miłości ludziom wszystkich czasów. Dlatego drogi apostołów zawiodły ich aż «na krańce ziemi» (por. Dz 1, 6n.); dlatego św. Piotr i św. Paweł dotarli aż do Rzymu — miasta, które było wówczas centrum całego znanego świata, prawdziwym *caput mundi*.

Eucharystia darem dla świata

Procesja Wielkiego Czwartku idzie z Jezusem, który w samotności zmierza ku «drodze krzyżowej». Natomiast procesja Bożego Ciała jest symboliczną odpowiedzią na polecenie Zmartwychwstałego: udaję się przed wami do Galilei. Idźcie na krańce świata, nieście Ewangelię światu. To prawda, w perspektywie wiary Eucharystia jest tajemnicą zażyłości. Chrystus ustanowił ten Sakrament w Wieczerniku, w gronie swojej nowej rodziny, dwunastu apostołów, którzy byli zapowiedzią i antycypacją Kościoła wszystkich czasów. Dlatego w starożytnym Kościele komunie św. zapowiadano słowami: *Sanctis sanctis* – święty dar jest przeznaczony dla tych, którzy są uświęceni. W ten sposób odpowiadano na napomnienie św. Pawła skierowane do Koryntian: «Niech przeto człowiek baczy na siebie samego, spożywając ten chleb i pijąc z tego kielicha» (1 Kor 11, 28). Niemniej z tej zażyłości, która jest niezwykle osobistym darem Chrystusa, moc sakramentu Eucharystii promieniuje poza mury naszych kościołów. W tym sakramencie Chrystus zawsze idzie drogą wiodącą do świata. Ten powszechny aspekt obecności eucharystycznej jest widoczny w procesji obchodzonego przez nas święta. Niesiemy Chrystusa, obecnego pod postacią chleba, ulicami naszych miast. Zawieramy te ulice, te domy – nasze życie codzienne – Jego dobroci. Nasze drogi niech będą drogami Jezusa! Nasze domy niech będą domami dla Niego i z Nim! Nasze codzienne życie niech będzie przeniknięte Jego obecnością. W tym akcie przedstawiamy Mu cierpienia chorych, samotność młodych i starych, pokusy, lęki – całe nasze życie. Ta procesja ma być wielkim publicznym błogosławieństwem dla naszego miasta. Osoba Chrystusa jest Bożym błogosławieństwem dla świata, niech więc promień Jego błogosławieństwa dosięgnie każdego z nas!

Jak powiedzieliśmy, w procesji Bożego Ciała towarzyszymy Zmartwychwstałemu, który idzie drogą wiodącą do całego świata. A gdy to czynimy, odpowiadamy także na Jego polecenie: «Bierzcie i jedzcie (...). Pijcie z niego wszyscy» (Mt 26, 26 n.). Nie można «spożywać» Zmartwychwstałego, obecnego pod postacią chleba, tak jak się je kawałek zwykłego chleba. Spożywać ten chleb znaczy łączyć się, wchodzić w komunie z Osobą żywego Chrystusa. Ta komunie, ten akt «spożywania» jest prawdziwym spotkaniem dwóch osób, jest przyzwoleniem, aby przeniknęło mnie życie Tego, który jest Panem, który jest moim Stwórcą i Odkupicielem. Celem tej komunie, tego «spożywania», jest włączenie mojego życia w Jego życie, moja przemiana i upodobnienie do Tego, który jest żywą miłością. Komunie ta zakłada zatem adorację, wolę naśladowania Chrystusa, pójścia śladem Tego, który idzie przed nami. Adoracja i procesja składają się zatem na jeden akt komunie; odpowiadają na polecenie Chrystusa: «Bierzcie i jedzcie».

Nasza procesja kończy się przed bazyliką Matki Boskiej Większej, kończy się spotkaniem z Maryją, którą drogi Papież Jan Paweł II nazwał «Niewiastą Eucharystii». Maryja, Matka Chrystusa, naprawdę uczy nas, co znaczy wejść w komunie z Chrystusem: Maryja ofiarowała swoje ciało i swoją krew Jezusowi, stała się żywym namiotem Słowa, pozwalając, aby Jego obecność przeniknęła Jej ciało i ducha. Módlmy się do Niej, naszej świętej Matki, aby pomagała nam otwierać coraz bardziej całe nasze życie na obecność Chrystusa; aby pomagała nam iść wiernie za Nim, dzień po dniu, drogami naszego życia. Amen!

Według „L'Osservatore Romano”, wyd. polskie 26 (2005) nr 7-9 (275) s. 23-24.

2. Formuła beatyfikacji Sług Bożych: ks. Władysława Findysza, ks. Bronisława Markiewicza i ks. Ignacego Kłopotowskiego

W dniu 19 czerwca 2005 r. legat papieski kard. Józef Glemp, Prymas Polski odczytał w czasie Mszy św. beatyfikacyjnej w Warszawie formułę, mocą której papież Benedykt XVI ogłosił błogosławionymi Sługi Boże: ks. Władysława Findysza (1907-1964), Bronisława Markiewicza (1842-1912) i Ignacego Kłopotowskiego (1866-1931). Formuła została odczytana po łacinie i po polsku:

Nos, vota Fratrum Nostrorum
Casimiri Górny, Episcopi Rzeszoviensis,
Iosephi Michalik, Archiepiscopi Premisliensis Latinorum,
Sławoj Leszek Głódź, Archiepiscopi-Episcopi Varsaviensis-Pragensis,
necnon plurimorum aliorum Fratrum in Episcopatu
multorumque christifidelium explentes,
de Congregationis de Causis Sanctorum consulto,
Auctoritate Nostra Apostolica facultatem facimus
ut Venerabiles Servi Dei
Ladislau Findysz,
Bronislaus Markiewicz,
Ignatius Kłopotowski
Beatorum nomine in posterum appellentur
eorumque festum:
Ladislai Findysz die vicesima tertia Augusti,
Bronislai Markiewicz die tricesima Ianuarii,
Ignatii Kłopotowski die septima Septembris,
in locis et modis iure statutis
quotannis celebrari possit.
In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.
Amen.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die quarto mensis Iunii pro die beatificationis undevicesimo huiusce mensis, anno Domini bis millesimo quinto, Pontificatus Nostri primo.

BENEDICTUS PP XVI

* * *

List apostolski

Spełniając życzenie naszych braci
Kazimierza Górnyego, Biskupa Rzeszowskiego,
Józefa Michalika, Arcybiskupa Przemyskiego obrządku łacińskiego,
i Sławojka Leszka Głódzia, Arcybiskupa Biskupa Warszawsko-Praskiego,
jak również wielu innych braci w biskupstwie
oraz licznych wiernych,

za radą Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych
naszą władzą apostolską zezwalamy,
aby odtąd Czcigodnym Sługom Bożym:
Władysławowi Findyszowi,
Bronisławowi Markiewiczowi
i Ignacemu Kłopotowskiemu,
przysługiwał tytuł błogosławionych,
i aby ich święta obchodzono w miejscach
i w sposób określony przez prawo.
Dla Władysława Findysza będzie to corocznie 23 sierpnia,
dla Bronisława Markiewicza 30 stycznia,
dla Ignacego Kłopotowskiego 7 września.
W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.
W. Amen.

Dano w Rzymie u Świętego Piotra, dnia czwartego czerwca, na dzień beatyfikacji
dziewiętnastego tego miesiąca, Roku Pańskiego dwa tysiące piątego, w pierwszym
roku Naszego Pontyfikatu.

Papież Benedykt XVI

3. Ojciec Święty o modlitwie Psalmów

*Papież Benedykt XVI kontynuuje rozważania Sługi Bożego Jana Pawła II o Psalmach Nie-
szporów. Podajemy informacje, gdzie w polskim wydaniu „L'Osservatore Romano” drukowa-
ne są te rozważania.*

4 maja 2005: **PSALM 121 – BÓG CZUWA NAD WIERNYMI**, „L'Osservatore Roma-
no” 26 (2005) 7-8/275, s. 25-26.

11 maja 2005: **PIEŚŃ AP 15,3-4 – HYMN UWIELBIENIA**, „L'Osservatore Romano”
26 (2005) 7-8/275, s. 26-27.

18 maja 2005: **PSALM 113 – CHWALEBNE JEST IMIĘ PANA**, „L'Osservatore Ro-
mano” 26 (2005) 7-8/275, s. 27-28.

25 maja 2005: **PSALM 116 B – DZIĘKCZYNIENIE W ŚWIĄTYNI**, „L'Osservatore
Romano” 26 (2005) 7-8/275, s. 28-29.